

[Pelle Voigt]

Det forekommer helt usandsynligt, at argumenter af denne lødighed skulle have formået fredningsstyrelsen til at trække sin sagligt begrundede indsigelse tilbage. Ministeren bør derfor klarlægge, hvori den egentlige baggrund for indsigelsens ophævelse består.

Svar (29/1 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for fredningsstyrelsen, der har udtalt følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Ifølge kommuneplanlovens § 26 kan en statslig myndighed fremsætte indsigelse mod et forslag til lokalplan. Opnås der ikke enighed mellem kommunalbestyrelsen og den pågældende myndighed, kan spørgsmålet indbringes for miljøministeren.

Fredningsstyrelsen nedlagde veto i den konkrete sag med den begrundelse, at det område, som lokalplanforslaget omfattede, var af bygningskulturel værdi som et af Frederiksbergs ældste villakvarterer. Styrelsen fandt specielt bebyggelsen på nordsiden af Emiliegade bevaringsværdig.

Fredningsstyrelsen har afholdt flere møder med Frederiksberg kommunalbestyrelse med henblik på at få kommunen til at ændre holdning. Da dette ikke har været muligt, trak styrelsen den 23. september 1985 sin indsigelse tilbage. Styrelsen henstillede dog til kommunen endnu en gang at overveje at lade de fire huse på Emiliegades nordside forblive intakte.

Fredningsstyrelsen har været af den opfattelse, at en istandsættelse og bevaring ville være en økonomisk realistisk mulighed. Styrelsen har imidlertid ment, at en tilslutning til tanken om bevaring fra kommunens side var nødvendig for et positivt udfald af sagen. Da en sådan tilslutning ikke kunne opnås, har fredningsstyrelsen taget konsekvensen heraf og ophævet sit veto.

Fredningsstyrelsen har i den forbindelse lagt vægt på, at den bygning, som måtte anses for at være mest interessant i bevaringsmæssig henseende, nemlig Emiliegade 7 (»De Berejstes Hus«), ikke er fundet fredningsværdig af det særlige bygningssyn, som har haft et bygningsfredningsforslag for ejendommen forelagt.

Til miljøministeren (21/1 86) af:

Estrup (RV):

»Vil ministeren oplyse, hvem der afgør, hvorvidt en boligudgift er »urimelig høj«, når dette af miljøministeriet er stillet som betingelse for at kunne fravige et i en kommuneplan fastsat princip om bevarende sanering, og hvilke rettigheder og muligheder for at klage beboerne har?«

Begrundelse

I kommuneplanen for Frederiksberg kommune (forslag af september 1982 med senere rettelser og tilføjelser af 18. juni 1984) er der under afsnittet »Hovedstruktur«, kapitel 4 (byforbedring), s. 5-6, anført følgende (gældende for nærmere beskrevne byforbedringsområder): »Sanering af de enkelte karreer skal i princippet gennemføres som bevarende sanering, medmindre boligudgiften efter forbedringen bliver urimelig høj.«

I miljøministeriets godkendelse (den 4. oktober 1985) af forhøjede bebyggelsesprocenter i kommuneplanen for Frederiksberg kommune er ovennævnte princip vedrørende bevarende sanering i byforbedringsområder fremhævet af planstyrelsen og dennes synspunkter tiltrådt af miljøministeriet.

Frederiksberg kommunalbestyrelse har desuden i sine rettelser til kommuneplanen (den 18. juni 1984) tilføjet følgende sætning til afsnittet om byforbedring: »For at sikre beboernes indflydelse på planerne er der ikke i kommuneplanen angivet bindende retningslinjer for kvalitetsniveauet af byforbedringerne.«

I et forslag til lokalplan for en del af et byforbedringsområde (lokalplan nr. 13, »Søfronten Syd«) er der ikke desto mindre af Frederiksberg kommunalbestyrelse forudsat nedrivning af en række ejendomme, uden at det ses at være påvist, at en forbedring ville medføre »urimelig høje« huslejer.

Beboerne i de berørte ejendomme har imidlertid indhentet tilbud på istandsættelse, der vil medføre huslejeniveauer, der er acceptable for beboerne.

Der er således opstået en konflikt mellem kommunalbestyrelsen og det berørte områdes beboere vedrørende fortolkningen af begrebet »urimelig høj boligudgift«.